

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **O. K.** zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2014, č. j. OAM-25/LE-BE03-ZA14-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Maroši Matiaškovi, advokátu se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, se přiznává odměna ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto ustanovení z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2014, č. j. OAM-25/LE-BE03-ZA14-2014, rozhodl žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž, resp. v jejím doplnění, uvádí, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu pronásledování ze strany zločinecké skupiny, jež po žalobci vymáhá nezákonně poskytnutou půjčku.

Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil všechny relevantní skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany a v důsledku toho nesprávně aplikoval § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce uvádí, že se na území ČR zdržuje již sedm let. Nejprve usiloval o získání povolení k pobytu, které by mu umožnilo vyvíjet ekonomickou činnost a splácet tak dluh. Teprve ve chvíli, kdy vyhrožování ze strany zločinecké skupiny nabralo intenzity, která zakládá pronásledování a nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu (tj. ve chvíli, kdy mu začalo být opakovaně vyhrožováno smrtí jeho a jeho rodiny), požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Proto prodlení s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemůže zpochybňovat relevantnost a závažnost důvodů vedoucích k podání této žádosti.

Žalobce dále uvádí, že se žalovaný nezabýval skutečností, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k určité sociální skupině, kterou charakterizuje jako skupinu vymezenou subjektivně vnímanými charakteristikami osob, která představuje cílovou skupinu zločineckých struktur, které nabízejí a vymáhají nezákonné půjčky za podmínek zakládajících pronásledování. V tomto bodě žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 63/2004 - 60. Zároveň žalobce poukazuje na to, že žalovaný se opomněl zabývat tím, zda jsou orgány v zemi původu schopny odpovídajícím způsobem zajistit jeho ochranu.

Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že se po zranění hlavy dlouhodobě léčí s neurologickými potížemi, což žalovaný nevzal v úvahu při hodnocení humanitárního azylu.

Dle názoru žalobce se žalovaný nedostatečným způsobem také vypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, když nepřihlédl k aktuální intenzitě nátlaku ze strany zločinecké skupiny a dostatečně se nevyrovnal s otázkou možnosti vnitřního přesídlení.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona o azylu či správního řádu, a odkazuje na obsah správního spisu, výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný setrvává na závěrech svého rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem, je řádně odůvodněno a podloženo dostatečnými informacemi o zemi původu žalobce. Žalovaný se zabýval všemi okolnostmi případu žalobce a dospěl k závěru, že v jeho případě nejsou dány žádné důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

K námitkám uvedeným v žalobě žalovaný konstatuje, že ve svém rozhodnutí vycházel kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru rovněž z Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 21. 1. 2014 a Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ze dne 27. 2. 2014.

Žalovaný zdůrazňuje, že azyl je institut zcela výjimečný a neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. V tomto bodě žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 13. 1. 2005, sp. zn. 3 Azs 119/2004. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že žalobce nevyvíjel podnikatelskou aktivitu v zemi původu, ale v Ruské federaci, kde si vypůjčil značnou částku k podnikání a dodnes svým věřitelům dluží cca 60.000 USD. Výhrůžky zločinecké skupiny, od níž si žalobce půjčil peníze, pak ve světle těchto skutečností nelze označit za pronásledování za uplatňování práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona, neboť nesouvisí s žalobcovou rasou, pohlavím, národností, náboženstvím či politickými názory. S tvrzením žalobce, že přísluší k sociální skupině, a to

skupině osob představujících cílovou skupinu zločineckých struktur, žalovaný rovněž nesouhlasí, přičemž odkazuje na definici pojmu „sociální skupina“ judikovanou v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 9. 1999, sp. zn. 6 A 511/1998: „*Sociální skupina ve smyslu § 2 zákona o uprchlících (resp. § 12 zákona o azylu) se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. Příslušnost k ní se stává důvodem k pronásledování zpravidla tehdy, když její politická názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jejích členů či samotná její existence jsou považována za překážku politice vlády, když taková skupina není považována za loajální vůči státu či jeho exekutivě.*“ Žalovaný navíc dodává, že žalobce sám ani v průběhu řízení nezmínil, že by se cítil být příslušníkem jakékoliv vyčleněné či definované skupiny osob, která by byla pronásledována, a které by stát odmítl poskytnout účinnou pomoc. Výhrůžky ze strany věřitelů jsou motivovány snahou o získání finančního prospěchu, nikoli příslušností žalobce k sociální skupině. V tomto bodě žalovaný odkazuje rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 60/2003, a ze dne 25. 1. 2003, sp. zn. 2 Azs 40/2003.

K námitce žalobce, že žalovaný nevzal v potaz jeho zdravotní stav, žalovaný uvádí, že jak v žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 7. 2. 2014, tak v pohovoru ze dne 14. 2. 2014 žalobce svůj zdravotní stav označil za dobrý a nezmínil žádné zdravotní potíže. Též sám žalovanému nedoložil žádnou lékařskou zprávu či jiné potvrzení o údajných chronických bolestech hlavy, jak uvádí v žalobě.

K námitce, že žalobci hrozí v zemi původu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu žalovaný uvádí, tato žalobci nehrozí, neboť ze strany státní moci v tomto směru žádné potíže žalobce nikdy neměl a ani mu v případě návratu do země původu nehrozí. Pokud jde o žalobcovu obavu z jednání zločinecké skupiny a vydírání, pak se nejedná o pronásledování, ale o spor soukromých osob. Žalobce se dle vlastního vyjádření ani nesnažil tento spor jakkoliv řešit za pomoci policie či jiných státních orgánů a domáhat se ochrany svých práv, jeho rodina nebyla vyděrači dosud kontaktována, přestože žije trvale v Gruzii, a to proto, že vyděrači nevědí, kde bydlí.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci, čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu bude azyl udělen, zjistí-li se, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má oprávněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování pak zákon o azylu v § 2 odst. 8 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna,

podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Především v souzeném případě nejde o „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu, tedy neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Tvrzené obavy z pomsty ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Avšak žalobce ve správním řízení uvedl, že o ochranu před vyhrožováním ze strany mafiánů žádné státní orgány nepožádal, přičemž není důvodu se domnívat, že by mu gruzínské státní orgány takovou pomoc neposkytly. Současně nelze přehlédnout, že problémy s mafií jsou datovány do období, kdy žalobce žil v Rusku. Jak ale sám uvedl, zde mu na jaře roku 2006 skončilo vízum a Rusko opustil a žil střídavě v Gruzii a v České republice. Sám též uvedl, že v Gruzii jeho rodina žije bez problémů, neboť mafie neví, kde jeho rodina žije. Oproti tomu v České republice on sám mafií údajně kontaktován byl. Pokud by se této mafie tedy skutečně obával, byl by zjevně více ohrožen zde v České republice, kde o něm mafie ví, než v Gruzii, kde o umístění jeho rodiny informace nemá.

Soud tedy ve vztahu k azylovému příběhu žalobce se shodě s žalovaným uzavírá, že tento se jeví být účelový, neboť azylová žádost je podávána nikoli proto, aby žalobce získal ochranu před pronásledováním, ale aby dosáhl možnosti i nadále v České republice legálně pracovat. Tuto účelovost potvrzuje právě i podání žádosti po dlouhém pobytu v České republice, a to poté, co žalobci skončila jeho pracovní oprávnění, na což správně poukázal i žalovaný. Tvrzení, že tomu tak bylo proto, že se vystupňoval tlak ze strany mafie, považuje soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti na nevěrohodné.

V souzené věci tedy žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a neporušil tedy ustanovení § 3 správního řádu, jak tvrdil žalobce. Žalovaný rovněž přihlédl ke všem tvrzením žalobce a ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Učinil-li soud závěr, že v řízení nebyl věrohodně prokázán strach žalobce z pronásledování, není důvodu se dále zabývat tím, zda žalobce náleží do jím tvrzené sociální skupiny.

Na učiněné úvahy zle odkázat i ohledně tvrzených důvodů pro udělení doplňkové ochrany, a to zejména na to, že podle slov žalobce v Gruzii jeho rodina s mafiány problémy nemá, na což odkázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž soud se s jeho úvahou učiněnou ohledně možnosti vnitřního přesídlení ztotožňuje a považuje ji za logickou a správnou. Ohledně údajného stupňování intenzity nátlaku soud odkazuje na shora učiněné závěry o účelovosti a nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu, které lze plně vztáhnout i vůči údajným důvodům pro udělení doplňkové ochrany.

Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že se po zranění hlavy dlouhodobě léčí s neurologickými potížemi, což měl žalovaný vzít v úvahu při hodnocení humanitárního azylu, konstatuje soud, že správní orgán při svém rozhodování mohl vycházet toliko z tvrzení, která žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru. Správní orgán není oprávněn ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. Jestliže se tedy žalobce o žádných zdravotních problémech nezmínil a naopak opakovaně uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, je třeba konstatovat, že správní orgán nepochybil, pokud této otázce zdravotního stavu nevěnoval pozornost.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 13. 5. 2014, č. j. 45 Az 27/2014 – 13, ustanoven zástupcem z řad advokátů JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2. Odměna ustanoveného zástupce byla stanovena na 3400 Kč, a to za jeden úkon právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. září 2014

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 22. 9. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení: Vlasáková